

Fekete Vince

Édeskedves...

Bogdán Lacinak és a Forrásnak a forrásokról

*Jön, nem jön, jönnie kell, nem jön, de jön, biztos jön,
csak késik, és jön,
jönnie kell, jönni fog, olyan nem volt, hogy ne jöjjön,
még soha nem volt
olyan, akkor miért gondolom, hogy most nem jön, mi
történhetett volna
vele, lebetegedett, dehogy, jönni fog, nem betegednek
le csak úgy, s ha igen
is, akkor pótolják valakivel, és jön, és hozza, hozza, ott
lesz a kezében, már
messziről látni fogom, ott lobogtatja, már ötven méterről
látom, ahogy befordul
az utca végén, ahogy ereszkedik befelé a Borvíz-pataka
felől, ott lesz a kezében,
és akkor felkelek innen, felkelek, de csak lassan, komótosan,
nem sietem el, minek
most elsietni, felkelek, lekászálódok innen, a kőkerítés széles,
lapos tetejéről, ahol órák
óta várakozom, lekászálódok, leugrom, és mintha nem is volna
olyan nagyon fontos, még
nem is a postaláda felé indulok el, hanem hátra, valahová az
udvarba, hátra a kertbe,
de közben oda-odapillantok a postaládára, mert tudom, hogy
benne van már, hiszen
most, az előbb csúsztatta bele a postásnő, a keresztanyám, most
tette bele, csak még nem
akarom rögtön kivenni, rögtön megnézni, kinyitni a lapot,
fellapozni a Jóbarátot,
az én jó barátomat, mert minek is kellene fellapozni, hiszen ott
van a lezelején, ott lesz,
nagy betűkkel felírova a név, a cím, a vers, a legelső versem,
Erdélyről szól, mert miről
szólna, Erdélyországról, mert miről szólna, hogy könnyes az*

orcája, egy két világháború
közötti kalendáriumban találtam, barna-fehér fotón az elején
a kormányzóval,
s le kellett írnom, versben kellett leírnom az érzést, vagy mit,
ez a második művem,
de most még a kert irányába kerülök előbb, hátra a nagy diófa
irányába, a horpadás mellé,
ahol a két háború között a bunker volt, nagyapám ásta, nagy L
betű alakú, oda bújtak, amikor
jöttek a repülőök, jöttek a németek, jöttek az oroszok, rengett,
zúgott a diófa koronája, oda
rejtőztek a hat gyermekkel, köztük a legkisebbel, az apámmal,
kedvenc helyem ez, oda szoktam
elvonulni délelőttönként, amikor senki itthon, csak nagyanyám,
anyám, apám a gyárban, a csavargyárban,
a szigetelógyárban, a városban, délután vagy estére jönnek haza
csak, addig azt csinállok, amit akarok,
mondhat nagyanyám, amit akar, neki nem kell szót fogadni, s ma
nincsen semmi dolgom,
nem kell leszednem a fekete ribizlit, hogy aztán bor legyen belőle,
amit apám mind egy cseppig megiszik,
s megbolondul tőle, ahogy anyám szokta mondani, nem kell meggyet
szednem, mert nincs
az idén, az alma, a dió csak ősszel lesz, akkor érik, és most boldog
vagyok, elment már keresztanyám,
becsúsztotta a Jóbarátot, ott van a
postaládában, és benne, biztos, a versem, a legelső, mert a másik, a
korábbi, az egy
elbeszélő költemény volt, mint az Arany Jánosé, vagy a Petőfié, olyan,
amilyent a tavasszal hallottam
a kultúrotthonban, a Maros Művészegyüttes előadásán, a székely
harisnyába öltözött Széllyes Sándortól,
kacagott rajta az első sorban ülő süket nagyapám, aki még a háborúból
hozta, egy légnyomástól kapta ezt a
süketiséget, illetve nagyothallást, süket vagy, mondta neki nagyanyám,
amikor szólt valamit, s nagyapa nem
hallotta, az anyád picsája, mondta ekkor neki mérgesen, de ezt már
megértette nagyapám, elég elé vagy,
mondta nagyanyámnak ilyenkor, nem egyszer, de most a legelső sorban
ült és térdét csapkodva kacagott,
de hahótázott a közönség is a kultúrotthonban, tele volt falusiakkal, az esti
munka mellől oda éppen beesőkkel,
ekkor dőlt el bennem, hogy megírok egy ilyen vagy hasonló történetet,
előadják majd a színpadon, nagy siker
lesz szilveszterkor, nagy büszkeség, örül apám, anyám, nagyanyám,

nagyapám, boldogak leszünk mind,
de most még a bunker felé, a diófa felé tartok, közben leszakítok egy-két
egrest is, megnézem, hogy a vörös belű
körte érik-e már, a szomszédban az eper hogy néz ki, oda szoktunk átjárni,
amikor nincsenek otthon Anti bácsi
és Anna néni, lopni az epret, hiányos a kerítés, könnyen át lehet bújni,
megnézem, van-e sóska is, abból is
szakítok, azt sem tudom, hogy dél van-e, délután-e, egy biztos, hogy még
nem értek haza a szüleim, dolgom semmi,
éppen csak most kezdődik el valami, amiről akkor még nem tudom, hogy
elkezdődik, most, vagy ezután nem sokkal,
most már tudom, annyi év távolából, hogy igen, ekkor indul, ekkor kezdek el
kitalálni legelőször magamnak egy
falut, egy várost, majd találok ki egy hazát, abból, ami nincs, már nincs, vagy
nem úgy van, ami volt, nem is volt,
de lehetett volna, és nem lesz, hiányt, álmot, vágyat gyúrok össze valami voltból,
lehetőből, de soha nem lettből és soha
nem leszből, és ez lesz az én Erdélyem, ez lesz az én édeskedveserdélyországom,
a mértkönyvesateorcáddal
együtt, és ez lesz az én védettvidékem, vakvisszhangom, a sohanemvolt,
sohanemlesz Hazám...